

villet sig saaledes, at man paa human Maade fortolker de nugjældende Bestemmelser og ikke bruger dem til dermed at chikanere Modparten, og derfor vil jeg ogsaa anse det for heldigt at blive staaende ved Lovgivningens nuværende Bestemmelser om Forpligtelse til personligt Møde og altsaa ikke gaa saa vidt, som det ærede Mindretal foreslaar.

Spødv angaar det andet Spøvsmaal, som synes at være mere brændende, nemlig Spøvsmaalet om Sagsføreres Ret til at give Møde, da er der jo ikke Tale om at tillade dem at møde i Stedet for Parterne; thi derom ere vi jo Alle enige, at Parterne skulle møde selv og kun, naar de have Forfald, kunne lade møde ved en Anden. Spøvsmaalet er altsaa, om denne Anden maa være en Sagsfører, og jeg kan da ikke faae Die for det Utilstedelige deri. Den nuværende Bestemmelse om, at Sagsførere ikke maa give Møde, har i de Tilfælde, som jeg har haft Leilighed til at lære at kjende, havt til Følge, at Sagsføreres Karl er mødt, eller at der er mødt ved et Bybud eller en anden saadan Person; thi er man først bestemt paa at ville overlade sin Sag til en Sagsfører, saa møder man ikke nu ved en Mand, som kan indlade sig paa et Forligs Detailler. Er det imidlertid Tilfældet, saa synes mig, at Resultatet deraf ikke kan være heldigt; jeg for mit Vedkommende vilde i alt Fald i de nævnte Tilfælde have foretrukket at tale med Sagsføreren selv i Stedet for med hans Karl; thi denne har aldrig kunnet sige Andet, end at han vilde have det, som det dreiede sig om, hverken mere eller mindre. Derfor foreskommer Bestemmelsen i § 6 mig hensigtsmæssig og praktisk. Jeg har hørt sige, at de i Provindserne skulle Forholdet være anderledes, og det kan gjerne være, at det i en Del Aar har været saa; men jeg er dog vis paa, at det kun kan være forbigaaende, saa at Forholdene der ville udvikle sig ligesom her i Byen, og jeg veed da heller ikke, hvorfor ikke ogsaa en Sagsfører i Provindserne skulle have en Karl, som han kunde sende ind for Kommissionen, eller hvorfor han, naar han ikke selv holder Karl, skulle være ude af Stand til at faae enhver anden Person til at møde for sig. — Spødv særlig § 5 angaar, maa jeg efter min Opfattelse i høi Grad ønske, at den vedtages. Det var jo netop Forudsætningen, da man udstemte § 2 litr. a, c, at man saa vilde vedtage § 5, og høist uheldigt vilde det nu være, om man ogsaa udslettede denne Paragraf. Efter at have udstemt Bestemmelserne om paatrængende Sager og andre Sager, der skulle gaa Forligs-

kommissionen forbi, vilde man i Sandhed ved at udstemme § 5 komme til at gjøre Uret mod dem, der have soleklar Ret, og ikke blot Ret til at faae sig deres Tilgodehavende tilkjendt af Domstolene, men ogsaa Krav paa, at det sker hurtigt. Det er derfor min Mening, at § 5 bør blive staaende.

Justitsministeren (Nellemann): Naar jeg har foreslaaet at ophæve det Forbud, der bestaar mod, at Sagsførere give Møde som Fuldmægtige for Andre i Forligskommissionen, er det væsentlig af den Grund, at jeg er gaaet ud fra, at det var en Fordom og kun en Fordom, naar man troede, at dette, at forbyde Sagsførerne at møde som Fuldmægtige i selve Forligskommissionen — thi videre kunde man jo vanskeligt straffe sig — skulde have nogen væsentlig Betydning med Hensyn til at formindske Sagernes Antal eller fremme Forlig. Jeg er, som sagt, gaaet ud fra, at dette i Virkeligheden var en Fordom, og det af flere Grunde. Først og fremmest af den Grund, at naar en Part overhovedet har raadført sig med en Sagsfører, flutter han alligevel ikke Forlig, uden at han ogsaa i den Henseende har raadført sig med Sagsføreren, og selv om man tvinger denne til at blive uden for Døren, vil han dog alligevel i saadanne Tilfælde nok vide at gjøre sin Indslydelse gjældende, for saa vidt han vil modsætte sig Forlig. Men dernæst tror jeg ogsaa, det er en Fordom, naar man mener, at Sagsførerne i Almindelighed skulle rette deres Bestræbelser paa at forhindre Forlig fra at komme i Stand. Jeg gaar ud fra — det er ikke Noget, der kan bevises, for saa vidt det ikke staaar skrevet nogetsteds — men jeg gaar ud fra som Noget temmelig klart, at Grunden til det Forbud, der staaar i Loven af 10de Juli 1795, er, at man den Gang har raifonneret saaledes, at da Sagsførerne skulle leve af at føre Processer, følger deraf, at de maa være imod, at der kommer Forlig i Stand. Af den Grund skal det forbydes dem at møde i Forligskommissionen, thi naar de faae Lov dertil, ville de udfolde al deres Kunst og Intrige for at forhindre Parterne i at blive enige og drive det til, at der bliver Proces; det antager jeg ganske sikkert for Grunden til det Forbud, som findes i Lov af 10de Juli 1795, og det er ikke nogen meget smigrende Forudsætning med Hensyn til Sagsførernes Væresjælelse og Moralitet i det Hele, at de saaledes skulle fæste Diet ubelukkende paa den virkelige eller formentlige Binding, de